

holder Noget om Ministeriernes Antal eller Forretningernes Fordeling. Den Grund, der skulde være til Hinder for at optage Noget herom, er derimod ikke tilstede, forsaavidt der bliver Spørgsmaal om de Betingelser, der skulle kræves hos det Personale, som bliver at ansætte i Ministerierne. Derom findes der kun tildeels bindende Forskrifter, medens forøvrigt Regjeringen er stillet frit. Forordningen af 26de Januar 1821 om det juridiske Studium giver Forskrifter med Hensyn til de forskjellige Embedsstillinger under Cancelliet, hvorvidt der skal kræves juridisk Embedsexamen, og hvorvidt der skal fordræes bedste Charakter. Disse Forskrifter antages endnu at gjælde for de Contoirer, som ere traadte i det gamle Cancellies Contoirers Sted; men iøvrigt findes der ingen bindende Forskrifter, hvorimod Regjeringen er stillet ganske frit. Det er imidlertid Tilfældet, at der i de fleste Contoirer benyttes Mænd med juridisk Dannelse, og Spørgsmaalet bliver nu, om dette er det Heldigste for Tjenesten, eller om det ikke maatte være heldigere, at der ogsaa, i alt Fald i visse Contoirer, blev ansat Mænd med særegen Fagkundskab. Hvis denne Fordring skulde fuldbyrdet udfyldestgjøres, saa maatte der f. Ex. i Kultusministeriet være en Geistlig, fremdeles en Mand, der havde speciel Indsigt i det høiere Underviisningsvæsen, en Kunstkender, en Theaterkyndig, en Mand, der forstod sig paa den høiere Godsbestyrelse o. s. v. I Indenrigsministeriet maatte man tage Mænd med forskjellig technisk Indsigt. Jeg troer, at dette maatte være nok til at vise, at en fuldstændig Fyldestgjørelse af dette Hensyn ikke, selv om den var ønskelig, nogensinde vil kunne naaes hos os under vore smaa Forhold. Disse Mænd kunde jo nemlig ikke stilles ringere end f. Ex. en Contoirchef, men dette vilde blive for vidtløftigt og kostbart. Men det er et Spørgsmaal, hvorvidt det, selv om det lod sig gjøre, vilde være heldigt, og den Omstændighed, at de forskjellige Ministre saagodtsom altid have foretrukket Mænd med juridisk Uddannelse og almindelig Forretningsdygtighed fremfor de meget indsigtsfulde, men ganske vist ogsaa meget eensidige Fagmænd, indeholder, saavidt jeg skjønner, virkelig et Beviis for, at Tjenestens Løb ret vel fyldestgjøres, uden at

man indfører disse Fagmænd i Contoirerne. Det sees af det foreliggende Forslag, at der af Marineministeren paatænkes en Directeur og en Contoirchef, der have Fagkundskab, og en saadan deelvis Fyldestgjørelse af Hensynet til Fagkundskab kan jo nok gennemføres, men det kan dog nok være, at hvis saadanne Fagmænd fandtes i flere af disse Contoirer, hvor de altsaa tillige skulde passe de almindelige Contoirforretninger, vilde de blive noget støvede derved, og deres specielle Indsigt vilde neppe i saa Fald vedligeholdes. Jeg troer derfor, at det er ganske hensigtsmæssigt, at man ikke har saadanne Mænd i Contoirerne, i alt Fald ikke uden ganske undtagelsesviis. Det Raad og den Veiledning, som Ministeren, navnlig naar han paatænker Lovforslag eller andre almindelige Bestemmelser, kan behøve, vil det altid staae i hans Magt at forstærke sig derved, at der altid her i Kjøbenhavn vil findes saadanne Mænd, der efter deres Stilling, og navnlig deres Assistance i saa Henseende. Vilde man i Lovforslaget optage Noget herom, vilde det i alt Fald — antager jeg — ikke stee, uden at de Herrer Ministre selv ønske det; thi det kan fornøftigviis ikke være Meningen at ville paatvinge og paanøde en Minister en Assistance, som han ikke selv ønsker. — Som et Moment endelig, der ogsaa henhørte til en fuldstændig Organisationslov, og som ikke er taget med i denne, nævnte jeg Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmænds Oprykning m. m. I saa Henseende er der faste Regler, som næsten aldrig ere frævegne, nemlig at Contoirchefspladserne ere blevne besatte ved Oprykning nedefra, og jeg troer, at hvis man borttager denne Udsetelse for det lavere stillede Personale, vil man ikke kunne vente Tilgang af dygtige Kræfter. Pladserne som Departementschefer ere ogsaa i Reglen, men dog ikke ubetinget, blevne besatte ved Oprykning, og jeg troer, at det er meget heldigt, at aldeles faste, bindende Regler herom ikke gives, saa at det staaer i Ministerens Magt at besætte disse vigtige Pladser paa anden Maade. Med Hensyn til de Regler, hvorefter Oprykningen stee, har man hidtil saa godt som uden Undtagelse fulgt den Vej, at lade Oprykningen stee efter den